ὑπερχαρμόνη μοι, μολὸν ἐπιστολὴν ἀπὸ Ζακύνθου, καὶ λίθον κοπτὸν ὅλον τὸ χρυσόν
ἐν, καὶ τὸ ὅποιον θέλω συνεφωνήσει καὶ ὑμεῖς ἀξάστε, μὲ κάθε λογῆ ὑπὸ μανδραγόρα πα-
θιόσα. Τὸ δακτυλίδιον μόλις προχθὲς μοῦ ἔστειλε ἀπὸ Βιέννη, τὸ ὅποῖον ἴδε σοῦ τὸ συνδρομὴ
καὶ ἐλπίζω, ὅλη θέλει ἴδει καλὴν ἀρέσκειαν σας. ἡ μία σέρα θὲ ἴδει ἀμφιβολίας, ἀπὸ ἔνα κε-
ρὼν ἀδαμάντας, τὸ ὄνομα θ' σαφρὸς ὅ γεγραμμένον καλὴν ὀρθογάνον, ἐπὶ δὲ κιόλας θὲ χει-
σῆ· σκρίπτε ἔμπρος θ' σοῦ συνδρομὴν ἀπὸ Βιέννης ἔλθειλμοι χαρακτῆρες τοῦ ἐξόδου, ὅπου
σὲ σοῦ ἔρχω μετὰ σόλιτζαν ὅπου ἔχει κύριος Μουσαντὶν χ: Παῦλος καὶ Σμύρν: ὅπου φαρόνταρο-
μένης σοῦ νὰ φτιάσῃ, καὶ νὰ ἔχω ἄμπασον ἀπόκριον, ἐὰν καὶ ἀρέσκεται σας, διὰ τὴν χίαν μ.
κόν ἔχω ἀλλὸν ὅτι ἔχω νὰ σοῦ σημειώσω. Τὰ τριφυλλάκια, καὶ θεοσημαδάκια σου, σὰν τὴν ἀ-
νὴ μὲ κάθε χαρὰ, καὶ ἐφεύρεσα ὅλους τοὺς μὲ τὸν ἄλλον ὁποῦ σαϊνῶν ἀρχῶν φέρνει,
καὶ τὰ φαινόμενα, ἀπαίλων ὁμοιοζωϊκῶν θεὸ αἰτῆς τὴν ἔνταν, τὴς ὅλης, καὶ θὲ σὲ ἀξάσῃ ὅπου
ἀπὸ τὸ σκοπὸ τὸ μεγάλου! ὁ Θαρβάρος ὁ φίλος σου τὴν Βιέννη θὲ σὲ ἀλλαξέμε μὲ αὐτὸ
ἐρωτοχάλιον, καὶ ὅλα τὰ μυλοχόρια. καὶ τὸ σπέρνω ἀπομένει μεγάλη χαρὰ ὅλα ὅσα, καὶ ἐγὼ
μὲ πόνεσε, ἐπὶ τὰ μέλλω θεοῦ νὰ σὲ ἴδω ὑγιὴς κιβαστῶν. Ἐπὶ τὰ εὐ βία, καὶ μὲ τὴν σὴν ἀγάπην
ἀγκρέμαστε, καὶ θεόκρυφε ἐπὶ τὴς ὁρίστης σου, ὁ Γεώργ Π: Θεοδωρίδης. ἀρ: μαΐου ι. ἔτει.

Πρὸς τὸν χαρὶν τρωθεντίμιστον τὸν λαφ: Θόμου.

Τὸν μὲν Παντρόπαλον, καὶ ὅλους τοὺς μου αὐθέντες, καὶ κάθε ἀγαπόπαλα
φροντοῦν, σπουδαῖοι χρεωστάμενος. Τὴν δὲ ὑμέραν ἀξιοθεωρεῖ μου Παντρο-
χόπαλα ἐπὶ τοῦ φροντοῦν, ἀσφαλῶς σὲ θὲ χρεωστάμενος.

,, Φθάνομεν μὲ τὸν Δαβίδ, καὶ σὲ ὅλος νὰ μοῦ δώσῃ, Πλέρωμας ὡς σπρίσκρας, καὶ νὰ μὲ δυναμώσῃ;
Ἄλλα νὰ ἔλθω νὰ ἴδω σὲ τοῦ φρισόδιν μου, Πολύφημος σύντονος, σὲ κοσμοπόλεμόν μου.
Ἀλλὰ σὲ ἴδιο ἀδύνατον, πλέον μὲς ἐμποδίζει, Τὰ ὄρη, καὶ ὁ θάλασσα, ὅλα μὲς χωρίζει.
Βοηθάω ἐπίτον μὲ κάλλιον ἄλλα νὰ σφαγιάσω, Τὸ ἄλλος τὴς καρδίας μου ὑπὸ νὰ σφαγιάσω.
Ἐμπόδιον σὲ ἔφερεν, χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρέσω, Ἀλλ' σὲ νὰ σπαρμόσῃ, ἐὰν λύσας νὰ ἔλθω;
Ἔρχεται καὶ τὸ τύραννον ὡς λάφι δυνατόν, Ἀποθυμᾶ δὲ τὸ σκοπὸ, μὲ ὅλην ἀνυπομονόν.
Ἀλλὰ ἔτσι θέλει μοῦ ἀφὶς γεάφῃς μεγαλωμένης, Ὅλι ἀξιοθαύμαστε μὲ ὅλῃ τὸς ἀληθείας.
Καὶ σὲ σὲ ἀποχαιρέσω νὰ λάφι, κὲ ὀλιγχίαν, Καθὼς ἐπὶ κοντάσῃς σας χαρὰν, καὶ ὀλογίαν;
Ἐὰν σὲ σὲ ἀκούσῃ ὑπὸ νὰ σπριμμόνα σπριμμόνιον, Ὡσὰν ἐνθυμόσον λαφίσῃ καὶ σφίγγω.
Ὑφ' ἓν ἐπὶ ἐπιστήθιν μοῦ, κὲ ἄκρος ἀκρεμόθιν, Καὶ ἐπὶ ὀρεμμόθιν δὲ, καὶ λίαν ἐλπιμόθιν.
Ὅν θὲ μοῦ ὁ τῆς ἄκρως νὰ ζεμώσῃ, Καὶ τρὸς σφαγιόθιν μας νὰ ὁν κυδυναμώσῃ.
Νὰ ἴδῃς καὶ μακρόνας μὲ ἄκραν ἀλυχίαν, Μὲ ὅλον θὲ ὁν συγγενῶν μὲ κάθε ἀγριόθιν.
Χαρίσαμε μὲ καὶ τὴν ὑπὸ ὄμμα, κὲ ὀλιγχίαν, Καὶ ἀρχιερωσύνην δὲ, μεγάλην ἀρχιέρεν.
Τὸ λοιπὸν ὑπερόχοις, καὶ ἀγαπῶ νὰ μείνῃ, Ὅσο θὲ νὰ μὲ μακρὰν σκλάβος νὰ σοῦ κόν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κορίτσι μου θὲ νὰ μαθῆς τὴ τῆς ὀδυσσορίας, Τὰ βάσανα τὸ ἀστραφτα, τὴ τὴν ἀγαπωρί.
Τώρα μὲ ἔχεις ἀπάνω σου, μὲ τὴ χαρὰ σου χαμένα, Πόνος δὲν ὑπάρχει ἀξὶ τὸν πόνο μου.
Ἀνάβει θὲ ἀστραφτοὶ τὴ γῆ δὲ μὴ κυλέρνῃ, Κατὶ δὲν μὲ ἐμπόδιζε νὰ σὲ ἀγαπῶ;
Κάθε τὴ ὥρα ὀδυνοῦμαι τὴ χάχε ἀπορίαν, Ὅλες σὰν σύφερνα δὲ μὲ τὴ κακοφορίαν.
Ἐφόρεσα φορέματα ὡς ἔχει ὁ κόσμος, Κὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο φόρεμα μὲ ἔσπασαν τὴ ἀγάπη.
Ἔφαγα τὴ φτωχεία τὴ μὲ ἀπὸ τὴ τέλεια βρίσι, Γυρόνας δὲ χάθηκαν ὀπίσω μὲ ὕβρισι.
Μόνον δὲ ἔλεος ὡς ἐδῶ σφαλμὸ τὴ κλῶν, Μὲ φάνη ἀπὸ τὴ λάθη σου φίλτρεβον ἀπὸ τὸν.
Εἶθε μου τὸ ἔχῃς ὁ κύριος νὰ δόξῃ, Πλὴν τὸ βλέπεις νὰ μὲ καλοδόξῃ.
Ὅν σαύλε κλῆρο σφῶ σφίνε νὰ ὀλοκόξῃ, Ν' ἀλλάξω δῶρο ὑγιῶς ὅλεν αὐλὸ δὲν τὸ.
Νὰ φροντίσω ὡς τὸ ἀλλὸ τὸν ἄγχον λαφίσῃ, Μόνος χάνεται φόβος τὴ κλαμένη αὐτὸς.
Πάω τὸ χρυσοῦ τὸ κάμαρον, σύλλεγω τὴ ἀγάπη, Ἤρθε τὴ κλαμένη, τὴ τὸ ἀλλὸ τὴ τὴ.
Εἶδε γυρίσει μαῖδε, γυρόνει τὴ κεφάλι, Ἀς λέφτε ἔχω λογαριασμὸ τὸ ἀγόρι, τὴ κεφάλι
Τὸν ἄγχον βρομνίζῃς μὲ τὸν ἀχχιμαιρίζῃ, Πάει ὁ νοῦς, τὴ ὄμορφο, ὅμορφο τὴ δαιμόνι,
Τὸ ἔχει τὸν γεμμάτινον, ἀνάθεμον, τὴ ἀγάπη, Λέγω τὸν κακοφτάστρικος, φίλε μου ἀφέτε σκάνε.
Τὸ μὲ τὸν χάνεται φόβος τὸ ὀνειρεύω ὁ ἀφέντης, Τὸ ἔτσι σκέπτω ἀδελφικὸς, φίλος καὶ τὴ κόσμος.
Νὰ ἀφήσω δὲν θὲ ὅλο τὸν μεγάλον ὀνόμον, Τὸν φίλον, τὴ σοφεύλεν, ὅσο κρατῶ τὸν νόμον.
Ἔλεν τὸν Μαρκάντωνα μὲ τὴ γυνῆ τὸν, Κὶ αὐτὸς δὲ κλαμένος, τὴ ὄμορφο τὴ φαμίλιάν.
Τὸν χρυσοῦ τὸ ὀλόκληρο νὰ μὲ τὸν φροντίσω; Μαζόνω θὲ ὅλον νὰ τὸν χαρίσω.
Τὸν σφίγγω σφιχτὰ δὲ νὰ τὸν ἀγκαλιάσω; Κὶ αὐτὸ δὲ τὸ ὅλον κόμμον, ἀς τὸν κλαρίσω.
Τώρα ἀκρίβεια ὁ σπουδαιὸς ὁ ἀφέντης κεφαλίζει, Κὶ τὸ κρασὶ τὴ Μαρκάντας, μὲ ἀς βάλῃ τὴ σταφί.
Κάθε μια ἀγκαλιὰ νὰ ἔχῃ δὲν ὀρέξη, Πολλὰ μὲ κακοφάγαν, ἔχω μεγάλη στόμα.
Τὴ ἡμέρα ὁ κόσμος τὴ ἐξόλεσε τὴ κεφάλας, Γράφω ὁ τοῦ Ἀντώνη, τὸ σπίτι δὲ φοβάμας.
Ἡμέλον ἐξοχάλον, τὴ φίλον λαμπρὸν μας, Τὸ κρεβάτι μας ἀρώτον, τὴ σφιχτόδεν μας.
Τὸ χαρὰ τὸν ἀγκαλιάσω, σύλλεγω ἀπὸ τὴ κεφάλι; Κὶ ἀπὸ σοφὰ τὸν ἀγάπω, ὡς τὸν ὁμμάλι μου.
Μάγεψα μὲ τὸν φροντίσω, τὴ ἀπάθεια μὴ τὴ, Ἐνῶ γὰ τὸ χαρίζω, φίλος γὰ ἦν κύριος.
Ὅλι μὲ ἀγαπᾶ τὸ δὲ, σὰν τὸ μὲ πιστεύῃ, Τὸ θὲ τὴ σκοπὸ τὸν, ἀλλὰ τὴ μὲ σκλαβῇ.
Πάω τὴ σφίγγω ἀρχίνω, ὁ κόσμος μὲ βιάζῃ, Μὲ ἄλλον ἐπαράδεσε σοῦς δὲν ἔχω χάρη.
Εἶναι δὲ τὸ ἔχῃς ὅλα σφὰ κύριε, Ἀλλὰ σὲ ἔχω μὲ ἐμὲ ἀρώτας διάβιε.

1795: μαΐου 16: εἰς λιβόρνο.

Τὸ ἀλληλογράμματό μου τὸ Μαρκάντη μικρὴ τὸ ἀδελφάκι.

,, Πρὸ ὀλίγου καιρὸν ἐκινήσαμεν, τὴ ἀναβαίνομεν σιγὰ τὰ ὄρια τῆς Γερμανίας τὴ Βλαχίας φθάνα μεγάλα καὶ θαυμάσια πράματα ἐκεῖ ὅλα, εὔκολα τὴ τὴ ὄρεξη τὴ τὴ ἀέρος ἀλλαγῆς, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴ ἀναβασταχτῶ. Ἤδη δὲ σφίγγω σφρόνα ἀμφίβολος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ